

BERKENHUIL

marjan b

POËZIE

mussen

mezen

suskewiet

houtduif laat zijn vleugels fluiten
raakt de grond
net niet

nevenman sloft op beton
RAL zeven nul twee drie
zijn lied

kortste nacht
zon op thuis gelucht
de katten
vleermuizen
terug

gevederde vorken
glijden op warm,

graan

een baksteen
ertussen gedoken

gemillimeterd schrijven
en polymeer voegzand
rooft de paardenbloem

het mooi drijft
op een oogbol

zinken hapert

stappen kraken
dezer dagen

het uitgedroogd zweet pulver
geurt naar

ongeborstelde Provence
van jaren 80

klamme billen plakkerig op hout gelakt en huid gelooid

minder

op kunststofvlechtwerk of alcantara

licht in groen
gordijn geweven

roerloos
dag ontglipt

los in donker
geen reflecteren

bloot wroeten
ongerust

nacht
draait lijf met hitte strak in wollig deken, een zelf verdicht
in echt
blijkt hersenschim

tezamen lijven
gevlochten rond palen van blijven
en gaan

zee breekt
op mijn schoot
ik moet wiegen

in stil met de kamerplant

uitzonderingsgeval

onopgemerkt
draait elke draaiknop
anders

de grote in aluminium
op mijn vaders versterker:
eindeloos gedempt

opgelucht

lengen
luide vogels
zwellend sap
ontknoopt wat in kleum vastzat,
behalve

berkenhuil

vijfde zomer zonder
vaders natte lijf

voor open vuur het afmattend
met uitverkoren stok gepookt

voedt ons
armen-mensen-biefstuk met lichtbittere kuit

zoals geringde duif
het lokgefluit
haar mens gewist
op donker neergestreken

los
van

in de rug verstard, trappenhal
geen boven noch een onder

laat me
zee-in

los

identiteit

zijn
potloodlijn
en woord

echt
aan mij? aan de
lijn

de specht
hamert
in mijn dood hout

waar zout het plat
telkens koost op zand gevlijd
gemaakt achter zich gelaten, eindelijk
open

copyright 2026 marjanb

www.marjanb.com

info@marjanb.com

BERKENHUIL is na DAG ZEGGEN FAALT en SPEKVET een derde bundel
gedichten van marjan b. Geschreven vanuit het concreet dat
lost.